

ΩΡΑΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εκκοστὴν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντας χρόνον
τὴν κλεινὴν ἀκόσμεν γῆν τῶν Παρθενόνων.

Ἔτος χλιμὰ κ' ἔννητ' αὖ ἐνθακῶσα,
νεία πλάσας ἄτ' ἀ νύφην πετόσα.

Ἑβδομὴ Νοεμβρίου,
τῆρος Βουλευτηρίου.

Χίλια κ' ἔνενητα κ' ἔξη,
μυλόκις παρὰς θ' ἀ τρέξη.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σπέτος.

Τῶν δασκάλων σφαδαζόντων
καὶ τὰ δόντια τῶν τριτόντων
καὶ τὰ μύλα μαινομένων,
καὶ πολλῶν κραδανομένων
κοπτερῶν ἐγγεφυδιῶν
κατὰ τῶν νομοσχεδίων
τοῦ Θανάου τοῦ Λοκοῦ,
εἰσοχθέντων πρὸ μικροῦ
δίχως πρόλογο μεγαλοῦ
ἐπὶ τοῦ Παναγιωτάκη,
κοῦ δὲν εἶχει σὸν τὸν ἄλλο
τὸν ἀμῆλοκο μουστάκι.

Τοιγαροῦν πολλῶν βλεπόντων πῶς μ' ἀποτοῦς τοὺς νέτους νό-

[μοῦς

δ' ἀπομείνονε εἰς τοὺς δρόμους,
καὶ λαμβάνωσ' ὅπως τῶρα δὲν θ' ἀ γίνονται σοφίας,
μὰ θ' ἀ τῶνε μπακαλάρα,
καὶ τῶν βαρελιῶν ἀπύρας
σὸν εἰλαίρ κ' ὄξυγαρο.

Τοιγαροῦν ἐπισημῆνης
συχανεύσεως Σχολείων,
καὶ τῆς γῆς τῶν μεταλείων
δι' αὐτὸ ταρασσομένης,
καὶ γὰρ οὗτω Περικλέτο, δὲν θ' ἀ λήμνη σὸν καὶ πρῶτα
μὲ κλεινῆς παιδείας φῶτα.

Ἐπειδὴ μ' αὐτὴν τὴν νέαν
μεταφροῦσμιαν τῆς Μέσης,
εἰς τὴν γῆν τὴν κερχιναιάν
δὲν θ' ἀ πλεοάζουν θέσεις.

Ἐπειδὴ καὶ τὰ Σχολεῖα
ἀλλοτρώρα θ' ἀ γίνουσι,
καὶ τὰ σχέδια γελοῖα
κ' ἀσυνάρτητα τὰ κρῖνουσι.

Τοιγαροῦν πολλὰ λεγόντων
ἀληθῶν λογιωτάτων,
καὶ τὰ σχέδια ψεγόντων
διὰ λόγων κακεμάρτων.

Τὰ πάνθαινα τῆς Μέσης Παιδεύσεως καθούσης,
μὰ καὶ τῆς εἰλαοῦς,
κ' ἔσχατως συνελδοῦσης
τῆς Φιλοσοφικῆς.

Ὁδοῦν καὶ παρὰ ταύτης γελοῖων νομοσθέντων
κ' ἀποτυμμαισιθθέντων,
πεμφάσης δὲ πρὸς πάντα
τοὺς νῦν ἱεροφάντας
καὶ μύστας τῶν γραμμάτων
ὄγκους ὑπομνημάτων.

Ὅθι μὴν αὐτὰ κάκεινης ἀποτυμμαισιθσεως
ἀτε δὴ κοιουμένης περὶ κολλοῦ τὰ γροφίματα,
οὐ μὴν κ' ἀπὸ περὶ τῶν φωνῆς ἀπληροῦσης
πῶς εἶχει γὰρ τὴν γούνα τοῦ κῆρ Θανάου ῥάμματα.

Ὀδοὺν καὶ κομποπλοῦν
τανὴν ἐγερωσίων,
τὸ πᾶν ὡς ἐπιπολιαν
κακίων κρινουσῶν
μὲ τὴν διὰ πασῶν.

Ὁδὸ μὴν εἰς τὸ Βασίλειον ἡμῶν τῶν ἐπιζώντων,
διὰ τὴν ἑσπερίαν ἀπανταχοῦ καὶ θεῖμα,
καμπόλλων καὶ παντοειδῶν λογίων συζητούντων,
ὄλεα καλοῖσι προσφῶς συριστικὸν τὸ σίγημα,
ὡς θῆθεν προσφερόμενον πλειοστάς παρ' ἡμῶν
μὲ πῖνα συγγίνων.

Τὴν μῆνιν τὴν δασκαλικὴν περιπέως ἄδουσης
κίσης λογίας Μουσῆς,
ἤμερ ἐξήψε, Περικλῆ πολλὰς ψυχὰς ἰσθίμοις
κ' ἐν φράμασιν ἀλλήμοις.

Τοιγαροῦν μνηουσῶν,
ἀδελφὲ μου, καὶ πασῶν
τῶν Χαρίτων καὶ Μουσῶν.

Τοιγαροῦν κατὰ καθήκον
καὶ δικαίως μαινομένων
πάντων τῶν Παρακειμένων
καὶ τῶν Ὑπερευέλκων.

Καὶ πολλῶν μνηουσῶν γενικῶν μας ἀπολύτων,
ἀίσπερ χρώμεθα κἀγὼ κ' ἡ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων,
καὶ πολλῶν δαιγῶν μεγάλων
ἐντυγνῶν τὸς λαῶν
καὶ πολλῶν στευρόντων λαῶν
νὰ τὰ ψάλουν τὸ θανάση.

Τοιγαροῦν τοῦ Ῥωμαίου τοῦ καὶ κλασσικαίτου
ἀσχολουμένου κατ' αὐτὰς περὶ διὰ φραματόσ,
καὶ τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς τὸ δοῦν της καλλουσης
καὶ στέων ἀειλοῦσης.

Διδασκάλων δὲ σημνῶν
μετὰ δέουσι καὶ σιγῆς
τῶν Ἀπόλλωνι γυμνῶν
θεωροῦντων ἀπὸ γῆς

καὶ λαγόντων πῶς κ' ἡμεῖς γοήγορα θά μείνωμ' ἔτσι
καὶ κρησφύγετον ἡμῖν ἔστι μόνον τὸ κοίτεσι.

Εἰς πολλὰς περιπεύσεις καὶ κακοδοκίας ἐνδείας
τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας,
ἧς τὴν ἀρεστοτον εἶν φιλῶν καὶ τὸν ἀρχαίον βωμόν
δυσφύλακτον αἰῶνας,
καὶ τὸ κλασσικὸν της κλέος ἐνοσταίωσαν ἡμῶν
καὶ τοῦ Κλάσσησι οἱ κανόνες.

Τῆς Παιδείας μετ' ἀρκῶνας
τότε τὴν κλυτομένης
μὲ πολλοὺς καινοὺς κανόνες
κ' ἐκί τούτοις καινομένης,

κλῆν ἀφίρας παρεύσεις κ' ἔθρον σὺν ταύταις μέλ
χλευαλοῦσης δὲ τὸν ἄστον, τὸν καλούμενον καρβέλι.

Τῆς Παιδείας τὸ παρὰ πᾶν
κλασσικὸν λαχούσης κλῆρον,
τιναξάσης δὲ τὴν κάπαν
μεταρρυθμιστῶν Λουθήρων.

Καὶ λαγούσης μὲ τὰς Μουσῆσι καὶ τὰς Χαρίταις ὁμοῦ
πρὸς τὸ Βουλευτηρίον:
παρεθέτω κ' ἀπ' ἐμοῦ
τὸ κερδὸν ποτήριον
κίσης βελτιώσεως
καὶ συγγένου γνώσεως.

Τούτων οὐκ ἐγερωσίων, καὶ τοῦ Πανδιδακτικῆς
κατεθέτω εἰς τὴν κλῆν,
καὶ πατόκορον λουθῆνοσι τῶν τοῦ Βουλευτηρίου,
Περικλέτου μου, καὶ πάλιν.

Καὶ πολλῶν εἰπόντων τότε
πᾶς καινοῦσι φουτοδοῖται,
ποῦνα κροσῶσι οὐπτά,
πέρνον τοῖμα τὰ λεπτά.

Ἀηλαθὲ πῶς κ' ἐκί πέρα
γίνεται τὸ μαλεβράσι,
καὶ τὸ κοπανῆν ἀέρα
ἔχει μοναχῆ του θρᾶσι.

Ὅμιλοῦντος μὲ χολῆν
εἰς τὴν ἔθλον Βουλῆν
καὶ τοῦ Παπαβασιλείου
περὶ τούτου τοῦ τρέμενος,
ποῦ πηγῆ τοῦ μεγαλείου
θεωρεῖται κ' ἀπὸ ἔθλου.

Τοιγαροῦν εἰπόντων κ' ἄλλων
γλαυροῦσι περὶ σκαυόλιον,
βεβαίοντες τὴν Βουλῆν καὶ Βουδοῦσι τοῦ Βασιλῆ
πῶς γλαυροῦσι δὲν ἐξοῦσι πᾶς ἄλλον νὰ τὸν στείλῃ.

Βλέποντος καὶ τοῦ Κουβερνοῦ Περικλέτου φοικαροῦ,
πῶς θὰ τρέψῃ σιμφορὰ
πῶς μ' ἐκίνας τῆς Παιδείας, τὰς πολλὰς μεταρρυθμίσεις
πῆσαν γλῶσσα κ' οἱ βοῦβοι
καὶ καθένος δοροβοῖ,
κ' εἶναι πιθανὸν ἐκ τούτου νὰ προέλθῃ νέα κρίσις.

Τοιγαροῦν ἐν τούτοις πᾶσι
συμβουλίαν γενομένην,
βλέποντος καὶ τοῦ θανάσι
πῶς μετὰ πολλῶν ἐπαίων
ἐπικρατοῦσι κ' εἰ γνῶμι,
πᾶσι ἐπὶ χάριτι κροσῶσι
καὶ δαιμόνια καινὰ
δὲν χωνεύσι τὸν ἀσπῆρι.

Βλέποντος καὶ τοῦ Λοκροῦ πᾶς τὸν πότισαν φαριμάκ
καὶ δὲν εἶναι πᾶς καιρὸς
εἰς τὸν Ἰλιον μεταρρυθμίσει
παρεύσεις νὰ ἐπιποῦσι.

Κ' ἀπεσπῆσαν ποῦ λῆς
πρὶν ἡλίον φᾶς ἰδοῦν,
καὶ δασκάλων κεφαλαίσι,
ποῦ μὰς πότισαν χολαίσι,
τέτοια τόρα τραγουδοῦν.

Τοιγαροῦν κ' οὐ μὴν ἄλλα
τάβαλαν μὲς 'στὸ ζεμπάι,
καὶ τὰ κράμασαν ψηλά
νὰ μὴν τοὺς τὰ φῶν οἱ ψύλλοι.

Π.— Γνωσθέντος τώρα πῶς μαζί με Στόλους καὶ Στρατούς
θὰ γίνουν σιδηρόδρομοι κ' ἔκει στυῶν Ὑμητύς,
καὶ τίποτε παραξένο μ' ἔναν ὁδοῦται
ν' ἀνέβωμε 'στην Πάρνηθα καὶ στὸν Λυκαβητό.

Οἴκοῦν γνωσθέντος, μασκαρῶ,
'στὸν τόπον τῆς εὐλείας
πῶς θάβλῃθουν καὶ τὰ νερά
τῆς λίμνης Συμφαλίας.

Γνωσθέντος πῶς με τὰ νερά θ' ἀνοίξουν νέα πάρκα,
καὶ τοὺς ἢ ποιεῖται,
θὰ γίγη Βενετία,
ποῦ θὰ πηγαίης σπῖτι σου με γόνδολα καὶ βάρκα.

Γνωσθέντος πῶς ἢ Μιχαλοῦ
θ' ἀνεύρη κλοῦτον περισσόν,
καὶ βουλήφθρου Θεσσαλοῦ
ἠαλήσαντος περὶ δασῶν,
γιατὶ δὲν πρέπει νάχωμε τὴν ἀριστερία
ν' ἀφίρωμε τὰ δάση μας χωρὶς φοβιὰ καμμία.

Σὲ κράτος τοῦ μ' Ἑλλητικῶ,
δὲν εἰμαστε 'στὸ Μείκω
γιὰ νὰ κυττάζουμε κ' ἡμεῖς τὰ δάση μας παρθένα
καὶ σπουδαφουνημένα.

Δὲν πρέπει με τῆς στρογγυίας τὸν τῆς κοκομωριασμέναις
ἀπὸ μακρὰν νὰ βλέπουμε τὸ δάση οἱ ποιμέναις.
Μαλῶ δὲν βροῖσκες κατακίτ μῆτε σὰν φουντουκίαι
σ' αὐτὸ τὸ νομοσχέδια τὰναθεματισμένης
καὶ τότε ποῦ θὰ ψήσουνε κἀνένη κατοικίαις
ὅπου συμβαίεις κάποτε νὰ τέρουνε κλειμένο;

Γνωσθέντος τώρα πρὸ μικροῦ μέσα 'στὸ Βουλευτήριον
πῶς μὲς 'στὸν Βῶλο γίγηκε πικρὸ συλλαλητήριον
γιὰ τὸ καινούριον σχέδιο τῆς ἑλαιοδεκτικῆς
κ' ἦθε μ' ἔλλα καὶ ρόπαλο κἀνὲν νταῖς χωριάτης,

**Τῆς Βουλῆς τὰ Πρακτικὰ
εἶδος ἀναψυκτικῶ.**

Κ' ὁ Φίλιππος ὁμίλησεν ἐκεῖνας ταῖς ἡμέρας,
ὅπου τὸ κράτος ἔπλεε πρὸς πέτρας Συμληγάδας,
καὶ δὴ παρομοιώθησαν τοῦ κράτους οἱ κατέρες
πρὸς τὰς Λαίδας τὰς γνωστὰς καὶ τὰς Ἀρσακειάδας.

καὶ τῆς εἰρήνης τὴν ἔλλα τὴν εἶχανε, καλὲ μου,
γιὰ σύμβολον πολέμου.

Γνωσθέντος πῶς ἐξώρμησαν με ρόπαλα καὶ ἔλλα
σὰν ἄγρια λειοντόρια,
κ' ἔρριξαν καλαμάρα,
κ' ἔγιναν ὅλα θάλασσα, κ' ἔγιναν ὅλα νῆα.

Οὐ μὴν γνωσθέντος ἔνανταφ, βρεῖ Φιλοσολὴ κινῶπα,
πῶς κάνει λάδια πρὸ πολλοῦ κ' ὁ Κόντες εἰς τὴν Ρόπα,
γιὰ νὰ χαροῦν κ' ὁ Θεσσαλοῖ κ' ὁ Τζῶφρ' ἔρης ὁ Κορφαῖτης
εὐθὺς ἀπέσυραν κ' αὐτὸ τῆς ἑλαιοδεκτικῆς,

Οὐ μὴν γνωσθέντος ἔνανταφ, εὐλείης κασιδιάρη,
πῶς πάτησαν ποδάρι
κ' ἔταρειῶν ὑπάλληλοι, καὶ σιδηροδρόμων,
εὐθὺς καὶ τῶν ἀπεργιῶν ἀπέσυραν τὸν νόμον.

Οἴκοῦν γνωσθέντος κα' αὐτὰς πῶς εἶναι δυνατό
τοῦ καθενὸς τὸ κέρφι,
κ' αὐτὸς κ' ἐκεῖνος ἐφη:
κἀν θὰ γενῆ τὸ γούστο μου, κἀν ἑπινασιατῶ.

Φ.— Γνωσθέντος, Περιώλετο μου, κ' ἀπὸ τὸν Σηκουάνα
πῶς ἀθρόωθ ἢ Στάινελ, ἐκεῖν' ἢ μαλαγῆνα,
ἐκεῖν' ἢ τετραπόρατη, διαβολοχρήστ' ἀθρόωθ,
καὶ λείε κἀνὲν τῶν χερῶν ἀθρόωθ θισαώτης;
Χήρα ν' ἄλλῃρης τὸνομα χήρα νὰ μὴ σὲ λένε,
ποῦ κάνεις μάττα θεατῶν κ' ἀκορατῶν νὰ κλαίνε.

Γνωσθέντος πῶς κ' ἢ Στάινελ δικαίως ἀθρόωθ
καὶ τῶσαν ἐπληρώθησαν χερῶν καὶ χήρων πόθοι,
λένε πῶς νομοσχέδιο, θὰ φέρουν' στὴν Βουλὴ,
ὅπου κανένας Φίλιππος, οὐδ' ἄλλος τις γεννάδας,
θὰ κἀνῆ 'στὴν κουβέρτα τὸν καμμίαν παραβολὴ
μὲ τὰς Λαίδας τοιγαροῦν καὶ τὰς Ἀρσακειάδας.
Καὶ μόνο με τὴν Στάινελ τὴν χήρα θὰ συγκρίνη,
ποῦ φαίνεται κ' Ἀρσακειάς, μὲ καὶ Λαῖς καὶ Φρήνη.

Π.— Γνωσθέντος δι κ' οἱ Νομοὶ θὰ γίνουον δεκαῆξη
σηκόνται τὸ χέρι μου καλὰ νὰ σοῦ τῆς βρέξη.

Τῶν μὲν κέντρον τῶν μεγάλων οἱ μεγάλοι τοσεληθῶς
ἀνομώθησαν Λαίδες,
ὄμως τῶν Ἐπαρχιῶν οἱ μικροὶ κ' οἱ φουκαράδες
ἔγιναν Ἀρσακειάδες.

Κ' ἔβλεπες ἐκεῖ τοακίτρωμας με παλῶν ἐρότων ράκη,
καὶ κορίτσια, ποῦ δὲν τρώει τὴν καρδοῦλα τὸν σωρῆν,
κ' ἐνθυμίζουσε τοῦ Νῶε τὸ λευκὸ περιστεράκι.

Τὸς γαίρειτε, Λαῖδες μας, καὶ σὲς τὴν λευκοφόρα...
 κ' ὁ Φίλιππος ὠμίλησε καὶ γὰρ τὴν εὐφράτη...
 καὶ πῶς ἐγὼ μικρὸς Δαυτὶδ θὰ πολεμήσω τὴν
 τὸν Κερκυραῖο Γολιάθ, κ' ἔδειξε τὸν Κορφήτη.

Κυτᾶτε τὸν!... εἰ δύναιμι, τί ράμῃ, τί λεπίδα...
 μ' αὐτὴν τὴν παρομοίωσιν τὸν λόγον τοῦ κατέληξε,
 κ' ὁ Κερκυραῖος Γολιάθ ἐσοφύρασε τὰ φρούρα
 κ' ὅλον τὸ Κοινοβούλιον ἐβρόντησε κ' ἔβλεψε.

**Ἀγγελόπουλος λαλεῖ
 κ' ὅλο σπινθηροβολεῖ.**

Οἰκοῦν παρῆβαλλε κ' αὐτὸς τοὺς ῥέκτας βουλευφόρους
 μὲ κἀπὶ τζογαδόρους,
 ποῦ βγαίοντι τέρτσι σ'τὰ χαρτὰ κ' ἐθῶς ἀλλάζουν πόνο...
 ἔτσι κ' ἔμεις μὲ τοὺς Νομοὺς δὲν παίζομε σ'τὸ βρόντο.

Πρῶτα, τοὺς λέει, παίζαμε μὲ τοὺς εἰκοσιέτη
 κ' εἴχαμε βεβαιότητα πῶς κἀπὶ θὰ μᾶς φέξη.
 Ἄλλ' ὅμως τέρτσι βγήκαμε κ' ὁ πόνοτος μᾶς θ' ἀλλάξη...
 τώρα λοιπὸν ἄς παίζομε μὲ τούτους τοὺς δεκάτη,
 μὰ καὶ μ' αὐτοὺς ἂν χάσωμε καὶ δὲν μᾶς βγάλουν σότους
 τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς γυρίζομε στοὺς πρώτους.

Ταῦτα λέγοντος τοῦ Κώστα πρὸς τοὺς παίκτας τῆς Βουλῆς
 ἔκραξε κ' ὁ Φασουλῆς
 Γεῖά σου, τζογαδόρα ράτσα,
 ποῦ μᾶς καμαρόνεσαι...
 πότε τέρτσι, πότε φάτσα,
 πότε δὲν πληρόνεσαι.

Ὁ Κώστας τῆς συναλλαγῆς τὸν ἀμπακο τῆς ψάλλει,
 καὶ μὲ Λαῖδα πιστρικὴ κ' αὐτὸς τὴν παραβάλλει,
 ἀποῦ καθέναν σ'τὰ κροφὰ γὰρ κ' τῆς λέει λόγια,
 ματάκια μου καὶ τζόγα,
 ἀλλ' ὅταν σὲ δημόσια τὴν συνατήση μέρη
 κἀνεὶ πῶς δὲν τὴν ἔχει.

Ἄλλ' ὅμως ἢ τὸν Βουλευτῶν ἐφάνανε μὲ τόνο,
 ἄμροστὰ σ' αὐτὴ τῶν Ἰπουργῶν εἶναι μὴ νόλια μόνο,
 ἀδίκως δὲ τοὺς Βουλευτὰς τοὺς ψέγονε ἱεροκλόιο...
 κ' ἰστορικοὺς ἀπέδειξε μ' ἔκρινον τὸν Μακάριε
 πῶς Ἰπουργοὶ πραγματικῶς κἀνον βουτηαῖς μεγάλας,
 πῶς τοῦτοι πέρνον τὰ ψαχνὰ κ' ἀφίουν τῆς κοκαλλίας.

**Ὁ Πανακὸς τῆς Γριέτης,
 ποῦ τὸν ἀκούει καὶ φρίσσει.**

Μέσα σ'τὸ Παρλαμένο βαροῖνε τὰ βολιά,
 χορεύει τὸ Παλλά μ' ἄλογονα μαλλιά,
 χορεύει κ' ὁ Κορφήτης βαστώντας τὴν ἐληά,
 χωρὶς γὰρ τὴν εὐρεία τὰ βγάλομε μιλιά.

Τὰ πρόβατα βελάζουν κ' ὁ τοσιγκάδες μῶκο,
 κ' ἄκουε πανταχόσεως ἀπὸ τὸν Ταυριμῶκο
 γ' αἰτοὺς τοὺς νέους κρόπους, γ' αὐτὴν τὴν θουβαμάρα,
 μὰ μ' ὅσα κ' ἂν τοὺς λήθῃ δὲν δίνουε πεντάρα.

Ἦγέρθησαν ἀτρόμητοι κατὰ τῆς εὐφράτης
 σπουδαῖοι βουλήφοροι,
 ἂν καὶ θερμοὶ ὑπὲρ αὐτῆς, σ' τοὺς φίλους, ὁ Κορφήτης
 κυφίως συνηγορεῖ.

Κ' ὁ Κώστας Ἀγγελόπουλος καὶ πάλιν ἰμλεῖ
 μὲ γλώσσα σὰν λεπίδι,
 καὶ λέει τὸν Μπουρῖδη
 τοῦ Θεοτόκη δαίμονα καὶ Μεριστοφελῆ.

Κ' εἶδα μέσα σ'τὸ φουσατὸ
 Μεριστοφελῆ μουσατό,
 κ' ἔψαλλε τὴν Σαρνέντα:
 Τοῦ κὲ φάι λὰ ντρομεντάτα.

Κατακυμῶς ρητορικῆς ἐξέλιξι, κ' ἐκκοιλίον,
 βοῦν κ' οἱ γεροντότεροι, βοῆ κ' ἡ νεολαία,
 σ'τὸν ἀρχηγὸ τοῦ ῥάγματος κ' ὁ Παπαρσουλίου
 κ' ὄνομασε τὸν Ράλλη τοῦ κηνίου Ἀρλλέα,
 ποῦ καθὼς ψάλλων Ὅμηροι τὸν νεωτέριον χρόνον
 τὴν Χρυσίδα χάριξε σαρνέντα μέρας μόνον.

Τροπολογία βροχηδὸν, ἐξάψεις, ἀναρρήσεις,
 καὶ πόλεμος ἐπέκντο, κ' ἔπαισιετο κησίς,
 κ' ὁ Φασουλῆς ἐφάνανε σ' αὐτὸ τὸ παυτάρια:
 δὲν πᾶτε γὰρ φρονάξετε καμμά σακαρέα,
 γὰρ νὰ τελεῖωση κ' ὁ μπλάς μὲ τούτη τὴν Εὐρεία;...
 ὅταν τυχαῶς φάνηκαν σακαθὰ σ'τὰ θεαρεία.

Τότε δὴ τότε ἔσφαρκος

σ'τὸ Παρλαμένο πανικός,

κ' ὅπως τρομαῖον τὰ παιδιὰ μ' ἐκρίνον τὸν μπαμπούλια
 ἔτσι καὶ τοῦτο τ' ὀράμας μὲς σ'τὴν ἀναμπαμουκίλια,
 κ' ἔπρεε χροῖμα λεμονοῦ πολλὸν ρητόρων μούρη,
 καὶ φεύγετε γὰρ φεύγωμε καὶ κόφετε τὸ κουμπούρι.

Ἔρχεται σπαθόκαπας μὲ τὴν ἀγίασ τοῦρα του...
 φεύγετε γὰρ φεύγωμε... τ' ὀράμας ἢ φεγοῦρα του.
 Ἄλλοι κατακόμωι τρέχουν ἄνω κάτω,
 καὶ τὰ χέλια νίβαντας ὅπως τὸν Πάλοτο
 πῆγαν καὶ τὸ ψήφισαν μὲ φρεωνὸν ἔγεια
 δίχως ἔνστασι καμμά καὶ τροπολογία.

Κ' ὁ Κυριακούλης ἀειστος μὲ τὸν Λοκρὸ παρέκει
 ἐμπερὸς εἰς τὸν συμπετέρο καὶ τὸν Κορφήτη στέκει,
 κ' ἐκάνω τῶν σὴν νάτανε θεδικτασι κοτάρια
 συνκρίβοντα τοῦ τρομεροῦ πολέμου τὰ κανήνα,
 κ' ὁ Φασουλῆς ἐφάνανε κατενδουσασιμένο
 χλιαρὸ φορέα ἔ Σόνδεσις ἔ εἰν ἔλλοτημένος.